

## **A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !**

A Fővárosi Ítéltábla dr. Györgyi Árpád ügyvéd ügyvéd által képviselt felperesnek, dr. Gulyás Géza ügyvéd által képviselt alperes ellen polgármesteri tisztség megszüntetése iránt indított perében a Fejér Megyei Bíróság 2009. december 18. napján meghozott 12.P.21.507/2009/36. számú ítélete ellen a felperes részéről 38. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

### **í t é l e t e t :**

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 10.000 (tízezer) forint + ÁFA fellebbezési eljárási perköltséget.

A le nem rótt 24.000 (huszonnégyezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

### **I n d o k o l á s :**

A felperes az 1990. évi LXV. törvény 33/C. § (1) bekezdése és a 101/2009. (V. 28.) képviselő testületi határozat alapján keresetet terjesztett elő az alperes ellen polgármesteri tisztségének megszüntetése iránt.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta a felperes jogképességét, a kereset alapját képező képviselő testületi határozat meghozatalának módját, továbbá érdemben a kereset megalapozottságát.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, fizessen meg az alperesnek 22.000.- forint perköltséget. Megállapította, hogy az eljárás során felmerült illeték az állam terhén marad.

Az ítélet indokolása értelmében a felperest az 1990. évi LXV. tv. (Ötv.) 33/C. § (1) bekezdése a polgármester elmozdítása iránti per megindítására feljogosítja. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az az alperesi kifogás, miszerint a felperes nem az előírások, a formai követelményeknek megfelelően hozta meg a határozatát a

perindítás anyagi és nem eljárásjogi feltétele közé tartozik figyelemmel arra, hogy a perindítás hivatkozott feltételeinek hiánya csak a lefolytatott bizonyítás eredményeként volt megállapítható. Az Ötv. 98. § (2) bekezdés (4) bekezdés c) pontja alapján az elsőfokú bíróság vizsgálta a kereset alapját képező felperesi határozat törvényességét. A 3/2003.(V.1.)kt. számú határozattal jóváhagyott Szervezeti és Működési Szabályzat 9. §-ának rendelkezései alapján kiemelte az elsőfokú bíróság, hogy a perindításra vonatkozó döntést határozati formában kellett a felperesnek meghoznia. A rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelése alapján arra a megállapításra jutott az elsőfokú bíróság, hogy a felperes az alperes elmozdításával kapcsolatos döntés meghozatalakor a rá vonatkozó szabályokat, a Szervezeti és Működési Szabályzat rendelkezéseit többszörösen megszegte. Miután a perindítás alapja kizárólag a törvénynek megfelelő, alakilag is kifogástalan határozat lehet, melynek hiányában a perindítás anyagi jogi feltételei hiányoznak, ezért az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Így a további bizonyítást az alperesi jogszabálysértések fennállta vonatkozásában mellőzte. A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján határozott.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben az ítélet hatályon kívül helyezését és a per megszüntetését kérte. Álláspontja szerint az, hogy a felperesnek nem volt jogosultsága a per elindítására, szabályszerűen indította-e meg a pert, nem anyagi, hanem eljárásjogi kérdés. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság ítéletéből csupán azt lehet megállapítani, hogy a keresetlevél benyújtását meg kellett volna előznie más hatósági eljárásnak, azaz SZMSZ szerint hozott képviselő testületi döntésnek, ezért jogi álláspontja értelmében a Pp. 130. § (1) bekezdés c) pont és 157. § alapján a pert végzéssel kellett volna megszüntetnie az elsőfokú bíróságnak, és nem pedig ítélettel érdemi határozatot hozni. Kifejtette, hogy amennyiben a felek között ítélet dönt a jogvitájukról, úgy beáll az ítélt dolog hatálya, azaz egymással szemben a még mindig fennálló, de el nem döntött jogvitájukból újabb pert egymással szemben nem kezdeményezhetnek, így felperes olyan helyzetbe kerül, hogy bár a hibás eljárását pótolni tudná, de igényét alperessel szemben nem érvényesítheti. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság döntése a törvény céljával ellentétes, jogellenes állapot fenntartását eredményezi, mert az alperes jogsértő magatartásáról nem döntött, de elvonta a felperestől azt a lehetőséget, hogy a jövőben esetleg igényét újból érvényesítse.

Az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Kifejtette, hogy a képviselő-testület eljárását fogalmilag kizárt módon nem előzhette meg hatósági eljárás, a képviselő testület SZMSZ-ének betartása nem hatósági eljárás kérdése.

A fellebbezés nem alapos.

A felperes fellebbezése a per megszüntetésére irányult, ezért a másodfokú bíróság a fellebbezéshez kötötte bírálta felül az elsőfokú ítélet megalapozottságát a Pp. 253. § (3) bekezdésre is figyelemmel.

A Fővárosi Ítéltábla a korábbi 4.Pf.21.706/2009/2. sorszámú végzésében már kifejtette, hogy az Ötv. 33/C. § (1) bekezdés értelmében a felperesi keresetindítás feltétele a képviselő-testület minősített többséggel meghozott határozata, amelynek a perindítás szándékát, az erre alapot adó törvénysértéseket, mulasztásokat és bizonyítékait, valamint a perindításra felhatalmazást kell tartalmaznia. Az alperesi ellenkérelemre figyelemmel nem tartotta mellőzhetőnek annak vizsgálatát a másodfokú bíróság, hogy a felperes a törvényi követelményeknek megfelelően hozott határozata alapján terjesztette-e elő a keresetét.

Az Ötv. 33/C. § (1) bekezdés egyrészt megalapítja a felperes perbeli jogképességét, másrészt miután a kereset benyújtásához a képviselő-testület határozatát kívánja meg, meghatározza a felperes igényérvényesítési jogosultságának alapját is. Az igényérvényesítési jogosultság vizsgálata anyagi jogi és nem eljárásjogi kérdés. Az elsőfokú bíróság az Ötv. 98. § (2) bek., (4) bek. c) pontjának felhívása mellett így helytállóan vizsgálta a perindításra felhatalmazást adó képviselő testületi határozat törvényességét.

Mindebből az is következik, hogy a felperes perindításra feljogosító határozatát nem hatósági jogkörben eljárva hozza meg. A jelen pert így nem előzte meg és nem is kellett hogy megelőzze más hatósági eljárás, ezért a Pp. 130. § (1) bekezdés c) pont alkalmazásának törvényi feltétele nem állt fenn.

A perlési auktorátus, a „kereshetőségi jog” nem eljárásjogi kérdés. Az Ötv. 33/C. § (1) bekezdés értelmében a képviselő-testület perindításról döntő határozata alapítja meg a felperes perlési, kereshetőségi jogát, igényérvényesítési jogosultságát. Az, hogy a felperes perindításra feljogosító határozata a törvényi követelményeknek megfelelt-e az igényérvényesítési jogosultság körében vizsgálandó, anyagi jogszabályon alapul. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában helytállóan fejtette ki e körben döntésének ténybeli és jogalapját. Igényérvényesítési jogosultság hiányában a kereset elutasításának lett volna helye és nem a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasításának, illetve per megszüntetésének.

Mindezek alapján a felperes per megszüntetése iránti kérelmének jogszabályi alapja nem volt. Az elsőfokú bíróság határozata helyes indokai alapján érdemben helytálló. Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés értelmében a Pp. 254. § (3) bekezdésére is figyelemmel helybenhagyta.

A fellebbezési eljárási költség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján határozott a másodfokú bíróság, amelyben az alperest képviselő ügyvéd díját számolta el a fellebbezési pertárgy értékre és a kifejtett ügyvédi tevékenységre tekintettek a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (2), (5) bekezdés és 4/A. § (1) bekezdés alapján.

A felperes illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetékről az 1990. évi XCIII. tv. 74. § (3) bekezdés alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 14. § alapján rendelkezett.

Budapest, 2010. június 1.

. Lizák Tibor sk.  
a tanács elnöke  
. Merőtey Anikó sk.  
sk.  
előadó bíró

Dr. Molnár Ágnes  
bíró

A kiadmány hitelül: